

56de Møde.

Fredag den 23. Januar Kl. 1.

Formanden: I Skrivelse af 21. ds. meddeler Undervisningsministeren, at han ønsker her i Tinget at fremsætte:

Forslag til Lov om Lønninger m. m. for Folkeskolens Lærere.

I Skrivelse af Dags Dato meddeler Justitsministeren, at han agter her i Tinget at fremsætte:

Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 4 af 8. Januar 1872 om Foranstaltninger til at forhindre den asiatiske Koleras Indbringelse til Færøerne m. m.

I Skrivelser af Dags Dato meddeler Finansministeren, at han agter her i Tinget at fremsætte:

Forslag til Lov om Statens Tjenestemænd og

Forslag til Lov om Ændringer i Vilkaarene for Statens Udlaan.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Fremsættelse af Lovforslag.

Finansministeren (Bramsnæs): Jeg skal tillade mig for det høje Ting at fremsætte *Forslag til Lov om Ændringer i Vilkaarene for Statens Udlaan.*

Det er Medlemmerne af dette høje Ting bekendt, at Regeringen paa forskellige Omraader har søgt at bidrage til, at det Rentniveau, som efterhaanden er fremkommet i Udlandet og paa adskillige Omraader indenfor vort eget Land, saa vidt muligt kunde trænge helt igennem, saaledes at Rentesatserne, hvor det var muligt, kom længere ned, end de er. Det vil erindres, at jeg for mit Vedkommende ved Fremsættelsen af Finanslovsforslaget i afvigte Efteraar behandlede dette Spørgsmaal og bl. a. udtalte mig om Nationalbankens Diskonto. Nu er det jo ikke saadan, at jeg

har nogen Ret til at bestemme, hvordan Nationalbankens Diskonto skal være, men Nationalbankens Diskontofastsættelse er for saa vidt en offentlig Handling, som ethvert Menneske i Danmark og navnlig enhver, der har med offentlig-finansielle Forhold at gøre, maa have Lov at danne sig sin Mening om og ogsaa have Lov at give denne sin Mening Udtryk. Men den særlige Foranledning til, at jeg under min Fremsættelse af Finansloven sidste Efteraar omtalte Nationalbankens Diskonto, var den, at Banken i sin nylig udkomne Beretning havde skrevet noget om, at den ikke kunde gaa længere ned med Diskontoen, fordi den kun havde een Diskonto at virke med og ikke kunde differentiere efter de forskellige Udlaansarter. Paa Grundlag af dette tillod jeg mig her fra denne Talerstol at sige, at jeg ikke begreb, hvorfor man da tøvede med at indføre en Forskel i Rentesatserne, naar Savnet deraf efter Bankens Formening var en Hindring for, at man kunde komme længere ned med Diskontoen. Senere har Nationalbanken sat Diskontoen længere ned og gjort det paa den Maade, at den har indført en Forskel i Diskontosatserne; om det har nogen Forbindelse med mine Udtalelser, skal jeg ikke udtale mig om, men jeg gaar i hvert Fald ud fra, at min Omtale af Spørgsmaalet ikke har været hindrende for Banken i den Henseende.

Jeg har endvidere fra denne Talerstol og ogsaa andre Steder udtalt mig om, at en af Betingelserne for, at det lavere Rentniveau, som finder sit Udtryk gennem Diskontoen i andre Lande, ogsaa kan komme til at gøre sig gældende paa andre Maader i Danmark, er, at Obligationskurserne ligger paa det rette Punkt, og det vil i Virkeligheden sige, at de ligger højt. I Danmark bestemmes Rentniveauet praktisk talt af Obligationskurserne: naar Obligationskurserne er høje, er Renten lav, og omvendt. Det er da ogsaa fremhævet fra mange Sider, naar Spørgsmaalet om en Rentenedsættelse har været drøftet, at det var vanskeligt for Pengeinstitutterne at nedsætte Renten, saa længe Obligationskurserne stod lavt, men at det vilde være betydeligt lettere, naar de steg, idet Kurserne var Udtryk for, hvad Obligationerne kunde give i Rente, og naar de steg, blev der ikke nogen Konkurrence mellem den Rente, som Obligationerne kunde